

Sygn. akt **IX Ka 639/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Beata Wehner**

protokolant: sekr. sąd. Julia Jońca

przy udziale prokuratora Magdaleny Jarzębskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2023 roku

sprawy **J. S. (1)**

oskarżonego z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

z dnia 6 lutego 2023 roku, sygnatura akt VIII K 512/19

orzeka:

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 639/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 6 lutego 2023 r., sygn. akt VIII K 512/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1					
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Prokurator w złożonej apelacji wyrokowi Sądu I instancji zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że oskarżony realizując znamiona czynów zabronionych opisanych w art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt działał w ramach stanu wyższej konieczności, wskutek błędnego przyjęcia że celem jego działania było uchylenie bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego psom – biorcom, niebezpieczeństwa tego nie można inaczej uniknąć, a dobrem poświęcanym było zdrowie psów – dawców, które przedstawiało niższą od dobra ratowanego w postaci życia psów – biorców, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wnioski że w niniejszej sprawie nie zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące przyjęcie stanu wyższej konieczności, co skutkowało niesłusznym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.</p> <p>Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, Fundacji (...), Fundacji (...), B. R., zarzuciła we wniesionym środku odwoławczym obrazę prawa materialnego w postaci art. 26 § 1 kk, poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że oskarżony działał w stanie wyższej konieczności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Apelacje okazały się zasadne i skutkowały uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p> <p>Wniesionej przez prokuratora apelacji nie sposób odmówić słuszności. Trafność podniesionego w niej zarzutu powoduje natomiast konieczność uchylenia skarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p> <p>Odnosząc się do apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wskazania wymaga, że obraza prawa materialnego ma miejsce tylko wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu ustalony prawidłowo, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego. Natomiast nie dochodzi do obrazy prawa materialnego wówczas, gdy wadliwości orzeczenia skarżący upatruje w błędnych ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę. W takich zaś wypadkach podstawą odwoławczą powinien być zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, albo obrazy prawa procesowego, jeżeli wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ocen sądu. W rozpoznawanej zaś sytuacji skarżąca nie kwestionuje ustaleń Sądu meriti w zakresie winy i sprawstwa zarzucanych oskarżonemu czynów z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, a jedynie kontestuje ustalenia Sądu prowadzące do</p>	

uznania, że w sprawie zaistniały okoliczności pozwalające na zastosowanie instytucji wskazanej w art. 26 § 1 kk tj. przyjęcie zaistnienia stanu wyższej konieczności. Zasadnym zatem było postanowienie zarzutu dotyczącego błędnych ustaleń faktycznych. Jednakowoż i ta apelacja zasługiwała na uwzględnienie, bowiem skarżący słusznie przekonywał, że oskarżony w realiach tej sprawy nie działał w stanie wyższej konieczności, jak to ustalił Sąd Rejonowy.

Rozpoznając wniesione środki odwoławcze Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności pragnie wskazać, iż Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że doszło do wypełnienia znamion zarzucanych oskarżonemu czynów z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Wniesione apelacje nie kwestionują powyższego ustalenia, zaś Sąd odwoławczy nie widzi potrzeby szerszego omawiania tej kwestii. Wystarczającym w tym zakresie jest wskazanie, że jedną z form czynności sprawczej znęcania się na zwierzętami wymienia art. 6 ust. 2 pkt 1 u.o.z., który stanowi, iż przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczenie do zadawania bólu lub cierpień, a w szczególności umyślne zranienie lub okaleczenie zwierzęcia, niestanowiące dozwolonego prawem zabiegu lub procedury w rozumieniu ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o ochronie zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych lub edukacyjnych. Nie ulega natomiast żadnym wątpliwości, iż procedury (o ile można tak o rzeczonych transplantacjach mówić) nie były i nie są dozwolone prawem, zaś

oskarżony świadomie i celowo zadał ból i cierpienie nie tylko psom dawcom, ale i biorcom (umyślne zranienie).

W złożonych środkach odwoławczych podkreślono natomiast, że - wbrew ustaleniom Sądu I instancji - nie występują w sprawie okoliczności pozwalające na przyjęcie zaistnienia po stronie oskarżonego stanu wyższej konieczności. Z takim wnioskowaniem Sąd Okręgowy się zgadza.

Rację należy również przyznać prokuratorowi, który we wzniesionym środku odwoławczym podniósł, że w rozpoznawanym przypadku nie zostały spełnione zasady subsydiarności i proporcjonalności warunkujące przyjęcie działania w stanie wyższej konieczności.

W świetle opinii biegłego P. L. nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie zarówno odnośnie do psa o imieniu Jocker, jak i psa o imieniu Bubu istniało bezpośrednie niebezpieczeństwo dla ich życia w związku z postępującym procesem chorobowym w postaci niewydolności nerek. O ile pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych podnosi w złożonym środku odwoławczym, posiłkując się orzeczeniem Sądu Najwyższego z 1934 r. (wyrok SN z 26 kwietnia 1934 r., sygn. II K 366/34), że bezpośrednie niebezpieczeństwo na gruncie instytucji stanu wyższej konieczności to stan nagły, to w orzecznictwie widoczny jest również pogląd, że bezpośrednie niebezpieczeństwo równie dobrze może trwać przez dłuższy czas bądź wynikać z pewnego długotrwałego rozwoju sytuacji - np. przebiegu

choroby (wyr. SN z 21.1.1937 r., 2 K 1444/36, OSN(K) 1937, Nr 8, poz. 219).

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonej decyzji poprzestał na ustaleniu, że rzeczony bezpośrednie niebezpieczeństwo istniało, nie pochyłając się nad określeniem, ile czasu niebezpieczeństwo owo trwało. Sąd I instancji wskazał, że w doktrynie i orzecznictwie bezpośredni charakter niebezpieczeństwa określany jest wtedy, gdy istnieje wysoki stopień prawdopodobieństwa naruszenia lub unicestwienia dobra, zaś zwłoka w podjęciu decyzji o jego ratowaniu może jedynie powiększać zakres niebezpieczeństwa albo prowadzić do natychmiastowego powstania szkody (wyrok SN z 30.05.1973 r., III KR 6/73, LEX nr 21565). W rozpoznawanej sprawie trudno jednak uznać, aby sytuacja taka zachodziła, skoro w dniu 26 lipca 2013 roku opiekunowie chorego psa Jockera J. S. (2) wraz z P. P. udali się do Całodobowej Lecznicy dla Zwierząt (...), ponieważ dowiedzieli się o psie Saturnie, który mógłby spełniać warunki bycia dawcą i następnie w okresie od 27 lipca do 19 października 2013 roku J. S. (2) odwiedzała lecznicę kilkakrotnie, celem bliższego zapoznania się ze zwierzęciem; po czasie adoptowała psa z założeniem, że stanie się on dawcą nerki dla psa Jockera. Zabieg przeszczepu nerki odbył się w godzinach nocnych z 19 na 20 października 2013 r. A. J. przywiozła natomiast do Kliniki oskarżonego swojego psa Bubu w dniu 28 lipca 2017 r., gdzie dowiedziała się o możliwości transplantacji. W dniu 14 października 2017 r., w związku z pogorszeniem stanu zdrowia psa, ponownie udała się do przychodni weterynaryjnej

oskarżonego. Podjęła następnie próby znalezienia psa-dawcy, które skończyły się niepowodzeniem. Po około dwóch tygodniach J. S. (1) znalazł psa, który mógłby zostać dawcą, zaś w dniu 16 listopada 2017 r. doszło do operacji. W obu przypadkach od dnia skontaktowania się właścicieli psów – biorców z oskarżonym do wykonania przeszczepów minęło kilka miesięcy. Zasadnie zatem skarżący (prokurator) podniósł, że w takim okresie jedną z alternatyw mogłoby być rozważanie pobrania narządu od martwego zwierzęcia (dawcy), w dalszym zaś rozważenie przeprowadzenia zabiegów jako doświadczenia naukowego lub dydaktycznego. Z akt sprawy nie wynika, aby działanie takie miało charakteryzować się niższą skutecznością.

Okoliczność ta, czyli podany wyżej odstęp czasu, jest istotna, jeśli mieć na względzie, że o złym stanie zwierząt ich właściciele wiedzieli już od 27 lipca 2013 roku i i 28 lipca 2017 r., transplantacje zaś miały miejsce w dniach 19 października 2013 r. i 16 listopada 2017 r. Jak trafnie podniósł Prokurator w złożonej apelacji, okres, jaki minął od momentu pogorszenia stanu zdrowia zwierząt – biorców do zabiegu operacyjnego mógł być wystarczający chociażby do rozważenia zastosowania zabiegów jako doświadczenia naukowego lub dydaktycznego z wykorzystaniem zwierząt, co jest dopuszczone przepisami ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o ochronie zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych lub dydaktycznych. Jak natomiast wskazano w piśmie z Krajowej Komisji Etycznej (...) żadna z jedenastu działających w kraju lokalnych komisji

etycznych (...) nie odnotowała ani zapytań dotyczących tego rodzaju działalności, ani zapytań czy wątpliwości zgłaszanych za pośrednictwem poczty e-mail. Nadto, jedną z alternatyw mogłoby być pobranie narządu od martwego zwierzęcia. Z akt sprawy nie wynika, aby działanie takie miało charakteryzować się niższą skutecznością.

Sąd meriti przyjął zatem bezpodstawnie, że dalsza zwłoka (pomijając w/w okres jaki minął od pogorszenia się stanu zwierząt do rzeczonych operacji) skutkowałby niechybną śmiercią zwierząt.

Nie ulega również wątpliwości, iż dla zastosowania kontratypu z art. 26 § 1 kk, zakładającego celowe zachowanie adresata wspomnianej normy, niezbędne jest poczynienie określonego ustalenia co do strony podmiotowej zachowania danej osoby, mianowicie, że była ona świadoma, iż chronionemu prawem dobru zagraża niebezpieczeństwo, że jest ono bezpośrednio oraz że osoba ta działała z intencją ratowania dobra przedstawiającego wartość wyższą kosztem dobra o niższej wartości. Fakt zastosowania wspomnianego kontratypu w sprawie oskarżonych sugeruje, że Sąd Rejonowy powyższe ustalenia poczynił i wytłumaczył, jakie dowody za nim przemawiały. Co do zasady powinny być nimi wyjaśnienia oskarżonego, tymczasem w niniejszej sprawie trudno przyjąć, by oskarżony starał się przekonać, że działał w stanie wyższej konieczności. Rację ma prokurator, że wobec odmowy składania wyjaśnień przez oskarżonego nie ustalono motywów, jakimi się kierował oskarżony dokonując

obu przeszczepów. Wyjaśnienia oskarżonego ograniczały się zasadniczo do powielania twierdzeń obrońcy oraz linii obrony przedstawianej w toczących się wobec niego postępowaniach dyscyplinarnych. Samo stwierdzenie, że oskarżony zdawał sobie sprawę, że jedynym zabiegiem zasadnym w opisywanych okolicznościach jest przeszczep nerki, co miałoby być równoznaczne z istnieniem świadomości co do bezpośredniego niebezpieczeństwa życia psów i miało stanowić o celu działania oskarżonego, jest przedwczesne. Jak już wskazano wyżej, mimo że końcowy etap – tj. przeszczep narządu – pozostawał bez zmian, to równocześnie oskarżony nie próbował dokonać tego za pomocą zgodnych z prawem środków, na zasadzie wspomnianego wyżej eksperymentu naukowego. Trafnie również skarżący podniósł, że wobec braku regulacji prawnej dopuszczalności zabiegów transplantacji u zwierząt, stanu wiedzy, braku opisanych procedur przygotowania zwierząt do zabiegu, profilaktyki, metodyki ich przeprowadzenia, czy postępowania po zabiegu (co najbardziej uwiaryściło się w przypadku psa Jockera, który zdechł w 17 dni po przeszczepie wskutek złej dawki leków), oskarżony nie mógł z całą pewnością przewidzieć, czy nie poświęca życia i zdrowia zdrowych psów dawców celem wydłużenia życia zwierzętom chorym. Równocześnie zasygnalizowania wymaga, że wypowiadający się w sprawie biegły w przedłożonej do akt opinii nie odpowiedział na pierwsze z postanowionych przez Sąd pytań: Jaki jest aktualny stan wiedzy w zakresie nauk weterynaryjnych w przedmiocie

przeszczepów wśród zwierząt, a w szczególności przeszczepów nerek u psów (...). Zamiast tego, poza krótkim objaśnieniem pojęć, przedstawił stan prawny w Polsce w zakresie zabiegów na zwierzętach i wskazał, że zabieg taki może być wykonany, jeżeli jego celem jest ochrona zdrowia lub życia zwierzęcia i nie wyczerpuje definicji okrutnego traktowania zwierzęcia lub szczególnego okrucieństwa (k. 1708). Trudno w rozpoznawanych okolicznościach zatem uznać, aby oskarżony kierował się przy podjęciu decyzji o transplantacji względami związanymi z ratowaniem życia psa biorcy, nie zaś względami fiskalnymi czy ewentualnego prestiżu związanego z wykonaniem tego rodzaju zabiegu (które to Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach całkowicie pomija).

Sąd Rejonowy, uznając, że w sprawie zachodzi przypadek stanu wyższej konieczności, w swoich rozważaniach całkowicie abstrahował od specyficznych okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. O ile zgodzić się należy, że w przypadku braku rzeczonych zabiegów zwierzęta – biorecy nie pożyłyby długo, to nie sposób uznać, aby oskarżony faktycznie przeprowadził zabiegi lecznicze. Zdaniem Sądu Okręgowego, wobec wspomnianego wcześniej braku regulacji prawnej dopuszczalności zabiegów transplantacji u zwierząt były to eksperymenty, a i to etycznie i moralnie wątpliwe. Oskarżony zdawał sobie sprawę z małego odsetka psów biorców przeszczepu, którym udało się przeżyć choćby dodatkowy rok. Powiązaną z powyższym jest kwestia adopcji psów – dawców ze schroniska, gdyż miała charakter czysto formalny,

zwierzęta te potraktowano zaś przedmiotowo - właściciele nie poznali zwierząt, zanim te nie trafiły na stół operacyjny.

Na zakończenie wskazać należy, iż z dużym dystansem należy podejść do kategorycznego twierdzenia Sądu Rejonowego, że poświęcone dobro prawne w postaci okresowej utraty zdrowia psów Saturn i Tosia oraz ich cierpienie w okresie okołoperacyjnym przedstawia wartość niższą od dobra ratowanego w postaci życia psa Bubu oraz Jockera, Obecne ustawodawstwo nie daje bowiem bezwzględnych podstaw do przyjęcia, iż życie zwierzęcia stanowi wartość wyższą niż jego ochrona przed cierpieniem. Ustawy o ochronie zwierząt i ochronie zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych lub edukacyjnych wskazują bowiem w swej treści szereg okoliczności, w których przyznaje się prymat zakończenia życia zwierzęcia, nad przedłużaniem im życia m. in.: konieczność bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia (rozumie się przez to obiektywny stan rzeczy stwierdzony, w miarę możliwości, przez lekarza weterynarii, polegający na tym, że zwierzę może dalej żyć jedynie cierpiąc i znosząc ból, a moralnym obowiązkiem człowieka staje się skrócenie cierpień zwierzęcia - art. 4 pkt 3 uoz), usypiania ślepych miotów (art. 6 ust. 1 pkt 7 uoz mający na celu zapobieganie bezdomności zwierząt), dopuszczalność humanitarnego uśmiercenia zwierzęcia w celu pobrania jego narządów lub tkanek do celów badawczych bez konieczności uzyskiwania zgody komisji etycznej, obowiązek wczesnego humanitarnego zakończenia

procedury w przypadkach występowania objawów bólu, cierpienia lub dystresu zwierzęcia, których nie można załagodzić (art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych lub edukacyjnych).

W kontekście powyższych wątpliwości co do wartości ratowanego dobra prawem chronionego zauważyć należy, że zgodnie z art. 26 § 2 kk nie popełnia przestępstwa także ten, kto, ratując dobro chronione prawem w warunkach określonych w § 1 poświęca dobro, które nie przedstawia wartości oczywiście wyższej od dobra ratowanego. Na powyższy przepis nie może powołać się osoba poświęcająca dobro prawne, która ma szczególny obowiązek jego ochrony. W rozpoznawanym zaś przypadku należałoby zatem ustalić czy oskarżony, jako lekarz weterynarii, miał obowiązek ochrony zdrowia psów - dawców.

Wniosek

Prokurator we wniesionej apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

jw.	
-----	--

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia		
<p>Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie do ponownego rozpoznania. Skarżący mają rację, iż dokonana przez Sąd I instancji ocena okoliczności sprawy nie uprawniała go do stwierdzenia istnienia stanu wyższej konieczności i w konsekwencji wydania wyroku uniewinniającego.</p>		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji przeprowadzi analizę ustalonych w sprawie okoliczności, ewentualnie przeprowadzając postępowanie dowodowe w kierunku dokładnego ustalenia motywacji, którą kierował się oskarżony. W razie potrzeby dokona uzupełnienia opinii biegłego, celem wyjaśnienia</p>		

wskazanych w niniejszym uzasadnieniu wątpliwości, biorąc pod uwagę wszystkie ustalone w toku poprzedniego procesu okoliczności sprawy. Mając na względzie powód uchylenia wyroku sąd rejonowy będzie także przestrzegał wskazań art. 422 §2 kpk po to, aby nie przedłużać już postępowania w tej sprawie. Ważne jest także, aby Sąd I instancji zwrócił szczególną uwagę na konieczność szybkiego rozpoznania sprawy i wydania w niej wyroku nie tylko z tego powodu, że jest ona sprawą toczącą się długo, ale również z tego względu, że ma ona doniosłe znaczenie w wymiarze społecznym oraz dla środowiska zawodowego lekarzy weterynarii, a także dla ukształtowania w przyszłości takich procedur i norm postępowania w zakresie transplantologii w weterynarii, aby postępowanie chroniło zwierzęta, szczególnie zwierzęta w schroniskach, czyli porzucone przez człowieka i częstokroć przez niego skrzywdzone, którym dojrzałe i empatyczne społeczeństwo za nie odpowiedzialne ma obowiązek dać należyłą ochronę i opiekę. Konieczność prawidłowego, czyli humanitarnego i etycznego postępowania w tym obszarze życia ludzi i zwierząt im towarzyszących jest oczywista i nie wymaga szerszego argumentowania.

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skarżący zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości na niekorzyść oskarżonego.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości na niekorzyść oskarżonego.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana